

కథ కౌముది

ఒకే కథ - ఎన్నో ముఖాలు

గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ కథ నేపథ్యం

చాలాకాలం క్రిందట ప్రఖ్యాత నవలా రచయిత జెఫ్రీ ఆర్చర్ కథ చదివాను. పేరు 'వన్ మాన్స్ మీట్...' కొత్తగా, గొప్పగా, వింతగా కనిపించింది. ద్రౌపదీ వస్త్రాపహరణంలో సమయానికి శ్రీకృష్ణుని సహకారం ఆమెకి అందకపోతే ఏం జరిగేది? హిట్లర్ సైన్యాలు భయంకరమైన మంచు తుఫానులో స్టాలిన్ గ్రాడ్ చేరగలిగితే, ఎన్.టి.ఆర్ మరో ఆరునెలలు జీవించగలిగితే? ఇవన్నీ కొత్తకోణాలను ఆవిష్కరించగల ఆలోచనలు.

వెంటనే నా మనస్సులో ఒక ప్రాథమికమైన Premise మెరిసింది. కథనంలో ఉత్సాహాన్ని కలిగించే విషయాలు రెండే రెండు - భయం లేక హింస, సెక్స్. ప్రస్తుతం ప్రపంచమంతా సైర విహారం చేస్తున్న ప్రతీ హాలివుడ్ కథకీ పెట్టుబడి తుపాకీ 'సౌండ్ ఆఫ్ మ్యూజిక్' లూ, 'బోయింగ్ బోయింగ్' లూ వెనుకబడిపోయాయి. ఇది విసుగు కలిగించే పునరుక్తి. నేను సెక్స్ ని ఆయుధం చేసుకున్నాను. సెక్స్ ఏకాంతంలో ఏ కారణానికి లొంగని విచిత్రమైన అర్థ ఉత్పకత రేపే చోట ఈ కథని ఆపి - దీనికి నాలుగురకాలయిన 'ముగింపు' లను జతచేస్తే? అదీ ఈ కథ.

'స్వాతి' సంపాదకులు వారి సౌకర్యం మేరకు కథని కుదించారు. ఈ కథకి అది ఒక్కటే ముగింపు అయితే నేను రాసేవాడిని కాదు. ఇప్పుడు మీరు నాలుగు రకాలయిన 'ముగింపు' లను చదవబోతున్నారు. కథలో ఒక్క ప్రాతీకరణలో మార్పు ఆ కథను ఎంత విభిన్నంగా చూపగలదో నిరూపించ గలిగే 'గొలుసు' ఇది.

జెఫ్రీ ఆర్చర్ కథకీ దీనికీ బొత్తిగా సామ్యం లేదు. ఆ కథ శిల్పం దీనికీ స్ఫూర్తి. అంతవరకే.

రచయిత.

(మూల కథను ఈ ముగింపు చివరలో చదవచ్చు)

అధివాస్తవం (4వ రకం ముగింపు)

అతను పొద్దుట్టుంచే నాకోసం ఎదురుచూస్తున్నాడట. నేనెలా ఉంటానో తెలీదు. ఏ హోటల్లో తెలీదు. కనీసం పన్నెండు హోటళ్ళలో వెదికి ఇక్కడికి వచ్చాడు ప్రతీ అరగంటకీ అడుగుతున్నాడట - ఆయన వచ్చారా అంటూ, హనుమంతు నన్ను చూస్తూనే

పరుగున వచ్చి ఈ కథంతా చెప్పాడు. "అతన్ని చూస్తే జాలేస్తోంది బాస్. ఏదో పెద్ద కష్టంలో ఉన్నట్టున్నాడు. వెళ్ళి మాట్లాడు. బయట పార్కింగ్ తీసుకెళ్ళే బెంచీమీద ఓ మూలకీ ఒదిగి కూర్చున్నాడు జుత్తు రేగి ఉంది. గెడ్డం బాగా మాసింది బట్టలూ నలిగి ఉన్నాయి. నాలుగయిదు రోజులుగా నిద్రలేదన్న విషయం తెలుస్తోంది. నేనూ అతన్ని ఏనాడూ చూడలేదు. సందేహిస్తునే దగ్గరికి వెళ్ళాను.

"ఎవరండీ?" అన్నాను.

తుళ్ళిపడ్డట్టు లేచాడు. "మీరు ఫలానా?"

అవునన్నాను.

"మీరు త్వరగా నాతో రావాలి. టైములేదు. అర్డంట్"

"ఎక్కడికి? ఎందుకు? అసలు"

మాట పూర్తికానివ్వలేదు. "ఇప్పుడంతా చెప్పలేను. నా మాట విన్నందుకు మీరు. ప్లీజ్. వెళ్లాం పదండి"

విషయం తెలియకపోయినా, అదేదో అర్డంట్లు వ్యవహారమేనని అర్థమవుతోంది. కానీ ఇంకా సందిగ్ధం వదలలేదు.

"ఇంతకీ ఎవరు మీరు?"

ఎలా చెప్పాలో తెలిక గింజుకున్నాడు దీనంగా చూశాడు. అతని కళ్ళు రెండూ నీళ్ళతో నిండుకుండలయాయి. చెప్పలేక చెప్పలేక "నేను చినపాప తమ్ముణ్ణి" అన్నాడు.

అంతే. ఇంకేమీ అడగలేదు. హనుమంతుకి చెప్పి బయటికి నడిచాను. ఇద్దరం రిక్షాలో దూకాం.

పటమటదాటి గణపతి సచ్చిదానంద స్వామి ఆశ్రమం సమీపంలో ఓ నర్సింగ్ హోం ముందు రిక్షా ఆగింది. అంతవరకూ చినపాప తమ్ముడు మాట్లాడలేదు. నిజానికి మాట్లాడే స్థితిలోలేడు.

నర్సింగ్ హోం లోపల బొత్తిగా చీకటి గుయ్యారంగా ఉంది. ఏమిటిది? చినపాప ఇక్కడెందుకుంది? ఆమె కేమయింది?

చీకట్లోంచే ఒకాయన బయటికి వచ్చాడు. దాదాపు 30 వయస్సు. మెడలో పాతబడిన స్ట్రాపోస్కోపుని చూసి డాక్టరని గుర్తుపట్టాను. దాదాపు మాసిపోయిన కార్డిగాన్. జుత్తు మాత్రం దుబ్బుగా పెరిగి ఉంది.

మా యిద్దర్నీ - కాదు - నన్ను చూడగానే అతని ముఖం వికసించింది.

"ఓహో! మిస్టర్ ఫలానా! మీకోసం ఇక్కడ ఇద్దరు తపస్సు చేస్తున్నారు. లోపల ఆవిడ ఇతను"

"ఎందుకని? చినపాపకి ఏమయింది?"

డాక్టరు నవ్వాడు. "ఇంకా ఏం కాలేదు. ఇక ఈ తర్వాత ఏమయినా చినపాప బాధపడదు. ఆమె చూడాలనుకున్న ఒక్క వ్యక్తి ప్రస్తుతం ఇక్కడ ఉన్నారు"

తమ్ముడు ఏడుస్తున్నాడు. డాక్టర్ అతన్ని పట్టించుకోలేదు.

"నా పేరు దుర్గ. నన్నంతా 'పూర్ డాక్టర్' అంటారు. పేదరికం నా వైద్యానిది కాదు. డబ్బుది. గ్లాడ్ టూ మీట్ యూ. ఇది చాలా తేలికగా అందరూ అనేమాట. ఇంతకంటే మంచి మాట ఏదయినా ఉంటే అనాలని ఉంది నాకు"

తెల్లబోయి చూస్తున్నాను.

"మీ గురించి నాకంతా తెలుసు. చినపాప ఏ విషయం మరిచిపోలేదు. గుంతకల్లులో ఆమెను రక్షించడం. ఆడవాళ్ళ పెట్టెలో జంపరు కుట్టు. జాకెట్టుమీద మీ చేతులు. మీరు పెట్టుకున్న ముద్దు.. నేను కంగారు పడడాన్ని చూసి నవ్వాడు. "మీకు తెలియకుండానే ఆ క్షణంలో చినపాప జీవితాన్ని పాడిగించారు. ఆ కాస్త జీవితాన్ని వెలిగించారు. ఆనాడు వాము మిరపకాయల రుచితో వేడెక్కిన ఎంగిలి పెదాల మీద ముద్దు.."

నాకు కోపం వచ్చింది. ఇంత ఏకాంతమయిన విషయాలు చినపాప - ఇతనితో... దుర్గ డాక్టరు. క్షణంలో నా మనస్సులోని ఆలోచనని చదివాడు. "మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టడానికి ఇవన్నీ చెప్పడం లేదు. కానీ ఆమె మనస్సులో దాచుకున్న విలువైన జ్ఞాపకాలను వాటికి కారణమైన మనిషికి చెప్పాలనుకున్నాను. మీరు చాలాకాలం జీవిస్తారు. ఆ రోజు కాదు - ఆ రాత్రి - ఒక వ్యక్తికి గొప్ప ఉపకారం చేశారని చెప్తే గతాన్ని తలుచుకుని జీవితమంతా గర్వపడతారని గుర్తుచేస్తున్నాను. ముద్దుకి సమాజంలో రకరకాలయిన అర్థాలున్నాయి. చర్మవ్యాధి నిపుణుడికి అది కేవలం రెండు పెదాల కలయిక. గుండె వ్యాధి నిపుణుడికి అది రెండు గుండెకాయలు వేగంగా కొట్టుకోవడానికి గుర్తు. సైకాలజిస్టుకి అది రెండు మనస్తత్వాల సమన్వయం. అంతే. అంతకన్నా ఇంకేం లేదు. నేను ఆనాటి మీ చర్య ఎంత జీవలక్షణాన్ని ఆమె శరీరంలో ప్రోదు చేసిందో చెప్పాలనుకుంటున్నాను. ఈ తర్వాత మీ నెత్తిన పడబోతున్న పెద్ద విషాదాన్ని కనీసం ఈ జ్ఞాపకం రాబోయేకాలంలో ఎంతో కొంత తేలిక చేస్తుంది. ఆ గదిలో ఉన్న పేషెంట్కు నేనేం చెయ్యలేను. కానీ మీకు చెయ్యగల చికిత్స కాస్తపాటి చేసి ఉపకారం చేద్దామనుకుంటున్నాను"

మెల్లగా మీదనపడబోయే విపత్తు తెలియవస్తోంది. అసలు.. అసలు..

"అవును. ఇప్పటికీ మీరు ఊహించినది రైట్. చినపాప వెళ్ళిపోతోంది. ఇప్పుడుకాదు. కనీసం రెండేళ్ళ కిందటే ఈ ప్రయాణం ప్రారంభమయింది. కార్మినోమా. అంటే - మామూలు భాషలో కేన్సర్. మర్ణావయం దగ్గర. ఆమె కుటుంబ జీవితానికి పనికిరాదు. ఆ విషయం చినపాపకి ముందునుంచీ తెలుసు."

నాకు తల తిరిగిపోయింది. గుంతకల్లు నాటి అనుభవానికి ఇది అన్వయం. ఆ రోజు అంత ఉదారంగా సుఖవుగా, అసంతృప్తితంగా మా దగ్గరతనాన్ని శారీరక సుఖం వేపు కోరి మలుపు తిప్పిన వంద ఆలోచనలు మనస్సులో కదిలాయి. కుటుంబ జీవితానికి నోచుకోని ఓ అందమయిన, పండు యౌవనంలో ఉన్న అమ్మాయి - మరో వ్యక్తిని ఆ దిశగా రెచ్చగొట్టింది.

ఎందుకు?

దుర్గ నవ్వాడు. "తను పోగొట్టుకుంటున్నదేదో తెలుసు. కాదు తాను పొందలేదనిదేదో తెలుసు. కానీ దాన్ని పొందాలనే 'కోరిక'ని, ఒక్క అనారోగ్యం వినా - దాన్ని తీర్చగలిగే అన్ని అర్హతలు ఉన్న తనని ఇది ముఖ్యం - ఆ అనుభవానికి కాదు. ఆ ఆలోచనకు సిద్ధం చేసింది - మిమ్మల్ని. కాదు సిద్ధం చేయగలిగే స్త్రీ ఇగో ని ఆనాడు మీరు రెచ్చగొట్టారు. నేను వైద్యుడిని. కానీ వైద్యానికి అందని కొన్ని చికిత్సలున్నాయి. ఆమెలో మీరు మేల్కొలిపిన 'జీవలక్షణం' ఆమెకి మరికొంత సమయం కొన్ని నెలలు జీవితాన్ని పొడిగించాయి"

"మైగాడే!"

"ఇది మీకు తెలియకుండా ఆమెకి జరిపిన చికిత్స"

హఠాత్తుగా ఓ ఆలోచన కదిలింది. ఆనాడు నేను 40రూపాయలు టీటీయూకి ఇవ్వగలిగితే, ఆ రోజు ఆ ముసలావిడ కంపార్టుమెంట్లోకి రాకపోతే? ఆమె సంసార సుఖానికి పనికిరాదన్న విషయం ఆనాడే నాకు తెలిస్తే?

దుర్గ నవ్వాడు.

"సెక్స్ కి ఆమె పనికిరాదని మీకు తెలీదు. కానీ ఆమెకి తెలుసు. మీరు అందుకు తొందర పడుతున్నారు. అంటే అంతవరకూ ఆమె నిర్మించుకున్న నీటి బుగ్గ పగిలిపోతోంది. ఇప్పుడు సెక్స్ కి గండిపడాలి. మీరు సెక్స్ కోసం 40రూపాయలు ఖర్చు చెయ్యలేకపోయారు. ఆమె సెక్స్ ని ఆపడానికి 60 రూపాయలు ఖర్చు చేసింది."

నేను దిమ్మరపోయాను.

"అవును. టీటీయూకి 60 రూపాయలు ఇచ్చింది. ఆ రోజు ముసలావిడ ఆ కంపార్టుమెంటులోకి రావడం ఆమె ఏర్పరుచుకున్న వెసులుబాటు. మీరు సిద్ధం చేసిన 'కల'ని కలస్థాయిలోనే ఆపడానికి ఆమె చేసిన ఖర్చు, ప్రయత్నం. ఆమె కోరిక మీదే ఆనాడు ముసలమ్మ ఆ కంపార్టుమెంటులోకి వచ్చింది"

నాకు మతిపోయింది.

"మరొక్క విషయం ఇప్పుడు మీకు గుర్తురావాలి. మర్నాడు ఉదయం మీరు లేచేసరికి చినపాప - ఎదుటి ఫ్లాట్ ఫారం మీద ఉంది - చెయ్యి ఊపుతూ. మీకు తన అడసు ఇవ్వలేదు. 'మళ్ళీ కలుస్తాం' అనలేదు. 'మళ్ళీ ఎప్పుడు కలుస్తావు?' అని మీరడిగే అవకాశం ఇవ్వలేదు. కారణం ఈ అనుభవానికి ఆవలి తీరంలేదు. అప్పుడు మీకు నిర్దాక్షిణ్యంగా కనిపించినా ఆమె నిస్సహాయంగా మీ ఇద్దరి మధ్య తలుపు మూయకపోతే ఓ గొప్ప అనుభవానికి సిద్ధపడుతున్న మీకు ఒక వీడకల మిగిలేదు."

"అయితే ఆవిడ ఆ రోజు అలా విడిపోవడం ఆమె తెలిసి చేసిన పని అంటారు"

"మరో వింత విషయం. ఆమె కథ మీకేమీ దొరక్కండా జాగ్రత్త పడింది. ఒకవేళ మీరు ప్రయత్నించి పొన్నూరు వెళ్ళినా ఆమెని వెదికి పట్టుకోలేకపోయేవారు. కారణం - ఆమె చినపాపే. కానీ జంపరు కుట్టు, టైలరింగు ఆమె పనికాదు"

"మరి ఎందుకలా అబద్ధం చెప్పింది?"

దుర్గ నవ్వాడు. మీరు మగాళ్ళు. ఆమె అసమాన్యరాలయిన స్త్రీ. కంపార్టుమెంటులో పడిన క్షణంలోనే మీ కళ్ళలో ఆకర్షణని గుర్తుపట్టింది. ఆమెకది గర్వకారణం. అప్పుడమ్మె స్త్రీ. ఇటు ఆకర్షితుడైన మగాడు. మగాడిని త్వరగా ఆకర్షించేది ఏది? జాకెట్టు మీద మీ చెయ్యి. జాకెట్టుకి ఏది దగ్గర తోవ? టైలర్ పనివాడితనం. ఆమె సృష్టి సహజమైన అన్ని బాణాలూ సంధించగల స్త్రీ. ఒకటే ఆమెకి కలిసి రాలేదు. శరీరం."

నాకు నోట మాట రాలేదు.

"నాకెందుకు అబద్ధం చెప్పాలి?" అన్నాను ఆలోచనలని కూడదీసుకుని.

దుర్గ నవ్వాడు. "మీరు అబద్ధాన్ని చూస్తున్నారు. కానీ ఆమె పట్ల ఆకర్షణని పెంచుకున్న మగాడి 'కోరిక'ను ధ్యంసం చెయ్యలేదని మీరు మరిచిపోతున్నారు. ఈ క్షణం వరకూ ఆమెతో పొందుని మీరు ఆశిస్తున్నారు అది ఆమె మీకు కల్పించి, విడిచిపెట్టిన విసులుబాటు. ఆనాడు తన నిస్సహాయతను మీతో చెప్పుకుని భోరుమనే బేలతనాన్ని చూపలేదు. *Her disease could not break her dignity.*"

"టైలర్ కాకపోతే ఎవరామె?"

"తమ్ముడిని చదివించడం కోసం ఒక ఫాన్సీ షాపులో సేల్స్ గర్ల్ గా పనిచేస్తోంది. ఆమె అనారోగ్యం ఆమెని ఎక్కువ బాధపెట్టలేదు. తన తమ్ముడి చదువు పూర్తికాకుండా తను పోతే తన సహాయం నిలిచిపోతుందేమోనని విలవిలలాడింది. తమ్ముడు పరీక్ష పాసయాడని తెలిసిన రెండోరోజు ఆమె అనారోగ్యం తిరగబెట్టింది. తన conviction తో రోగాన్ని ఆమడ దూరంలో నిలిపిన ధైర్యస్థురాలు"

"కానీ ఏ ఆడదీ ఎవరితోనూ చెప్పుకోలేని విషయాలన్నీ మీకెలా చెప్పింది? ఎందుకు చెప్పింది?"

దుర్గ నవ్వాడు. 'ఆమె అందరిలాంటి ఆడదికాదు. కాగా, ఆనాడు మీరు ఆమెని కోరుకోవడం ఆమె స్త్రీత్వానికి విజయం. ఆమెకు గర్వకారణం. తాను రోగంతో వెళ్ళిపోతున్నాననే సానుభూతికాదు. బతికినప్పుడు తను కావాలనుకున్నవారున్నారనే గర్వాన్ని జత చేసుకోవాలని ఆమె తాపతయం. ఈ విషయాలు ఆమె ఆభిజాత్యానికి ప్రతీకలు. నిజానికి ఆమె మిమ్మల్ని, మీ అందాన్ని ప్రేమించలేదు. తను మరొకరితో ప్రేమించబడడాన్ని ప్రేమించింది"

అంత విషాదంలోనూ నాకు నవ్వొచ్చింది. "మీరు వైద్యులు మాత్రమే కారు" అన్నాను.

దుర్గా నవ్వాడు. "అవును. నా మిత్రులు నన్ను 'సెంటిమెంటల్ ఫూల్' అంటారు. ఇంగ్లీషులో కవిత్వం రాస్తాను. క్లీనికల్ సైకాలజీ నాకు ఇష్టమైన సబ్జెక్టు. బతుకు తెరువుకి 'ఆంకాలజీ'ని ఎంచుకున్నాను"

ఇంత జరిగాక ఆమెని చూడాలని మనసు తొందరపెడుతోంది. గదిలోకి వెళ్ళడానికి ముందుకు అడుగు వేశాను. దుర్గ నాకు అడ్డు వచ్చాడు.

"ఆమెని చూసే ముందు కొన్ని విషయాలు చెప్పాలి. మీరు ఆ రోజు మృత్యువునుంచి ఆమెని కాపాడారు. కానీ అప్పటికే మరో మృత్యువు ఆమె శరీరంలో ఉంది. ఆ రెండో మృత్యువుని ఆమె మీతో అలంకరించుకుంది. అందుకనే ఇప్పుడు తన జీవితం ఆఖరి క్షణాల్లో మిమ్మల్ని కలుసుకోవాలని తాపత్రయ పడింది"

నేను కదిలిపోయాను. అతను చెప్పుకుపోయాడు..

"చూడండి. ఈ తలుపు తెరుచుకున్నాక మీరు షాక్ అవుతారు. చినపాప మీరు ఆనాడు చూసిన చినపాప కాదు. రేడియేషన్ 'కీమో థెరపీ' తో జుత్తు పూర్తిగా ఊడిపోయింది. నలిగి నలిగి పుల్లలాగా అయిపోయింది. ఆమెని చూశాక మీరు భయపడతారు. కానీ నటించడానికి ఇప్పటినుంచీ సిద్ధం అవండి. ఈ ఆఖరి క్షణాలు ఆమె సంపాదించుకున్న విలువైన ఆస్తులు. మీరు ఆనాటి గుంతకల్లు చినపాపనే చూస్తున్నట్టు ఆమెకి అనిపించాలి. అప్పటి ఉత్సాహంతోనే పలకరించాలి" దగ్గరికి వొంగి "ముద్దుపెట్టుకోవడం మరిచిపోకండి"

నేను చికాకుగా చూస్తే "ఇది డాక్టరుగా ఆమె ఉపశమనానికి నేను యిస్తున్న ప్రీస్క్రిప్షన్" అని తలుపు తెరిచాడు.

దుర్గ ముందుగా నన్ను సిద్ధం చెయ్యకపోతే నేను షాక్ తో తల్లకిందులయిపోయేవాడిని. చినపాప కాదు. జీవచ్ఛవం. తలుపు అలికిడికి తల తిరగలేదు. తిప్పలేకపోయింది. కళ్ళు మూతం తిరిగాయి. ఆ చిన్న వెలుగులో నన్ను గుర్తుపట్టింది. చిన్న నవ్వు వెలిసింది.

అతి కష్టం మీద చెయ్యి ఎత్తాలని ప్రయత్నిస్తోంది. దగ్గరికి వెళ్ళి చెయ్యి అందుకుని పక్కన ఉన్న బల్లమీద కూర్చున్నాను.

ఆ దృశ్యానికి తేలికగా భోరుమనేవాడిని. కానీ దుర్గ హెచ్చరిక నాకు దన్నుగా నిలిచింది. నేను నటించాలి. మరిచిపోకూడదు.

"నాకు చెప్పడానికి ఇంత ఆలశ్యం చేశావేం?" అన్నాను.

చినపాప కళ్ళనిండా కృతజ్ఞతని పూరించింది.

"పాపా! నువ్వు పెద్ద యోధురాలివి. నిన్ను జీవితంలో మరిచిపోలేను. ఇంత ప్రేమని ఇలాంటి ప్రేమని నేను ఎన్నడూ చూడలేదు."

నా చేతిలో ఆమె వేళ్ళు బిగుసుకున్నాయి. అలా ఎంతసేపు కూర్చున్నానో. డాక్టర్ ప్రీస్క్రిప్షన్ గుర్తుకొచ్చింది. వొంగి కళ్ళు మూసుకున్న ఆమె పెదాల మీద ముద్దు పెట్టుకున్నాను. పెదాలు ఇప్పుడు మెత్తని దూది పింజల్లాగా లేవు. అరిగిపోయిన ఆకురాయిల్లాగా గట్టిపడి ఉన్నాయి. ఆమె కళ్ళు 'హాయిగా' విప్పారాయి. ఆ మాట ఆమె జీవితానికి ఆఖరిసారి. అంతే. మెల్లగా మూసుకున్నాయి. నా చేతిలో ఆమె చెయ్యి సడలిపోయింది. ఆ శరీరంలో జీవలక్షణం పూర్తిగా శలవు తీసుకుంది."

ఎంత సేపు కూర్చున్నానో! లేచాను. చల్లబడుతున్న చినపాప ముఖంలో గొప్ప విషాదం నుంచి విడుదలయిన ఆటవిడుపు కనిపిస్తోంది. ఆ చిన్న జీవితంలో ఆ కాస్త ఆనందానికి కారణం నేనా?

బయటికి వచ్చాను. దుర్గ గోడకి ఆనుకుని నిలబడి ఉన్నాడు. భుజం మీద చెయ్యివేశాను.

"వెళ్ళిపోయింది" అన్నాను.

ఇటు చూశాడు. భోరుమన్నాడు.

"డాక్టర్లకి కళ్ళనీళ్ళురావు. కానీ నేనిప్పుడు సెంటిమెంటల్ ఫూల్ని - కవిని"

"you know. The love started when you stoped her die. It ended when you gifted her death with your love.

నాతో రిక్షా దాకా నడిచాడు.

"మీరు అడగలేదు. కానీ చెప్పున్నాను, ఆమెని మోనాలిసా, వీనస్, ఊర్వశి స్థాయిలో నిలుపుతాను"

"నాకవేవీ తెలియవు" అన్నాను.

నవ్వాడు దుర్గ. "కవిత్యం పాఠకుడిని వెతుక్కోదు పాఠకుడూ కవిత్యానికే దొరుకుతాడు"

నర్సింగ్ హోం వేపు చూస్తూ అన్నాడు.

A flower bloomed with radiant splendor

But withered withour fulfilling its candour

రిక్షా నడుస్తోంది. రిక్షా నడుస్తూనే ఉంది.

(జెఫ్రీ ఆర్చర్ "వన్ మాన్స్ మీట్.." చదివిన స్ఫూర్తితో.)

(పైన మీరు చదివిన ముగింపు క్రింది కథకి - ఇది ఒక రకమైన ముగింపు.)

ఒకే కథ - ఎన్నో ముఖాలు

రైలు కదిలింది. కదులుతూనే వేగం పుంజుకుంది. అప్పుడు చూశాను. రైలు కదలడం నాలాగే ఆలశ్యంగా గమనించిన ఆమె పరుగున కంపార్టుమెంటులోకి దూకబోయింది. చీర కుచ్చిళ్ళు అడ్డంపడ్డాయి. ఆవిడ ఇప్పుడు ఎక్కడికి వెళ్తోందో తెలుస్తోంది. మరో క్షణంలో ఫ్లాట్ ఫారంకి రైలుకి మధ్య ఉన్న చోట ఇరుక్కుంటోంది. ప్రయత్నించి చేసిన పనికాదు. ఒక్క దూకులో ఆమె మీద పడ్డాను. కుడిచెయ్యి, నడుం దొరికింది. గట్టిగా శరీరాన్ని గాలిలోకి ఎత్తి కంపార్టుమెంటులో దూకాను. ఆనాటికి ఆ అదృష్టం మా యిద్దరిదీ. కంపార్టుమెంటు అంచుకి వచ్చాం. రైలుతో పరిగెత్తుతున్న ఎర్ర మైసయ్య చెనక్కాయల బస్తా కంపార్టుమెంటు లోపలికి విసిరేశాడు. బస్తా పెద్దది కాదు. కానీ రైలు వేగం, విసిరిన వేగం, ఆత్మత అన్నీ కలిసి ఆ బస్తాను తుపాకీని చేశాయి. అంచున ఉన్న మా యిద్దరి శరీరాలనీ ఆ బస్తా లోపలికి గిరాటేసింది. ఇద్దరం కింద పడ్డాం ఒకరిమీద ఒకరం. ఇదంతా అనుకోకుండా జరిగింది - క్షణంలో.

భయంతో నన్ను కరుచుకుని ఆవిడ ఏడుస్తోంది. ఒక్క క్షణంలో మృత్యువునుంచి తప్పించుకున్న విషయం ఆవిడకి ఇప్పుడిప్పుడే అర్థమవుతోంది ఆమె ముఖంలో షాక్. చాలా విచిత్రంగా నా ముఖంలోనూ షాక్. ఎందుకని? చాలాసేపటికి కానీ అర్థంకాలేదు. ఈ పరుగులో గుంజాటనలో బస్తా విసురులో ఆమె వక్షోజాలు బలంగా నన్ను గుచ్చుకున్నాయి. నేనూ వణికాను.

అప్పటికి సాయంకాలం అయిదున్నర. రైలెక్కాక టీ తాగాలన్న ఆలోచన ఆమెకి వచ్చిందట. అదన్నీ అరుస్తూ వెళ్తున్న కుర్రాడు దాటిపోయాక. రైలు దిగింది. టీ దాటిపోయింది. రైలు కదిలిపోయింది. అదీ పరిస్థితి.

ఒకరిని చావు వణికించింది. మరొకరిని కోరిక వణికించింది. నిజానికి కోరిక కాదు. కోరికకి ఆలంబన. మామూలుగా రైలు ఎక్కివుంటే ఆ అమ్మాయిని చూసేవాడిని కాను. ఇది కేవల 42 సంవత్సరాల కిందటిమాట. గుంతకల్లువేపు తిరిగే రైళ్ళలో ఆ రోజుల్లో స్లిపరు పెట్టెల్లో ఒక మూలకి కేవలం ఆడవాళ్ళకే ప్రత్యేకించిన కేబిన్ ఉండేది. కనీసం గుంతకల్లు, హుబ్లీ, గుత్తి ప్రాంతాలవేపు తిరిగే రైళ్ళమాట. ఈవిడ ఆ కేబిన్ లో ఉంది. గుంతకల్లులో రైలు బయలుదేరేటప్పటికి పెట్టెలో ఆనాడు నలుగురయిదుగురే ఉన్నారు. ఆ అమ్మాయి ఆడవాళ్ళ కేబిన్ లో ఒక్కరే ఉంది. ఈ లైనులో ఆ రోజుల్లో రద్దీ తక్కువ. ఆనాడు ఎందుకో మరీ తక్కువగా ఉంది.

రైలు గుత్తి చేరేటప్పటికి ఉద్రేకం సర్దుకుంది. ఈసారి రైలు దిగి ఆమె అడక్కుండానే ఫ్లాట్ ఫారం మీదనుంచే టీ కప్పు అందించాను. మనస్ఫూర్తిగా అందుకుంది. ఆమె ముఖంలో కొంతకాలం కిందటి భయం పోయి కృతజ్ఞత కనిపించింది. అప్పుడు ఆ అమ్మాయిని తేరిపార చూశాను. నిజానికి చిన్నపిల్లేం కాదు. తేలిగ్గా 27-28 ఏళ్ళు ఉంటాయి. కాని వయస్సుని ధిక్కరించే శరీరం. ఆ విషయం ఇప్పుడు గుర్తించినది కాదు. ఫ్లాట్ ఫారం మీదకి తలమాత్రమే కనిపిస్తోంది. అయితే శరీరం ఇందాకటి నా అనుభవం చెప్పిన విషయం. ఆమె అందకత్తెకూడా కాదు. కానీ కళ్ళు దూసుకుని చూసేవి. నవ్వులో చిన్న విచిత్రం ఉంది. రెండు పెదవులూ బయటికి విచ్చుకుంటాయి. చిన్న అమాయకత్వం, నిజాయితీ ఆ నవ్వులో కనిపిస్తుంది.

రైలు వేగం పుంజుకున్నాక ఆలోచనలు, ఆ చిన్న మహిళల పెట్టెలో ఏకాంతంగా కూర్చున్న వ్యక్తి వేప పరుగులు తీశాయి. కంపార్టుమెంటు దాదాపు ఖాళీ. టీటీయూ వచ్చి తీరికగా కూర్చున్న నన్ను చూసి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు. టీక్కెట్టు అడగలేదు సిగరెట్టు అడిగాడు. అలవాటు లేదన్నాను. టీక్కెట్టు లేదన్నంతగా నిరుత్సాహపడ్డాడు. లేచి వెళ్ళబోతున్న ఆయన్ని అడిగాను. ఎందుకివ్వాల బొత్తిగా రద్దీలేదు? అని. వెళ్ళూ వెళ్ళూ 'బక్రీద్' అన్నాడు. ముస్లింలకు బక్రీద్ చాలా పవిత్రమైన పండగ. ప్రయాణాలు చెయ్యకుండా ఇళ్ళలో పండగ చేసుకుంటారేమో. అయితే ఈ లైను అంతా ముస్లింలే ఉండరుకదా?

క్షణాలు గడిచేకొద్దీ ఆలోచనలు ఆ అమ్మాయివేపు ప్రయాణం చేస్తున్నాయి. వెళ్ళి ఆ పెట్టె తలుపు తీశాను. చటుక్కున నన్ను చూసింది. చూసినందుకు ఆశ్చర్యపడలేదు. కాగా రావడం ఆలశ్యం చేసినందుకు ఆత్మత పడినట్టు కనిపించింది. ఎలా తెలిసింది? వెంటనే తను జరిగి నాకు చోటిచ్చింది. ఎదురుగా కూర్చోవచ్చుకదా? కానీ అమ్మాయి తనపక్కకి ఆహ్వానించడం శుభసూచకం. దేనికి?

కాస్పిపే నిశ్చలం. నా చేతిమీద చెయ్యివేసి 'టాంక్స్' అంది. అప్పుడు అర్థమయింది ఆవిడ బొత్తిగా చదువుకోలేదని. కానీ కళ్ళలో కృతజ్ఞతకి మించిన ఉత్తేజం తెలిసింది. ఏమిటది? నా చేతిమీద ఆమె చెయ్యి వణుకుతోంది లేక నా చెయ్యి?

ఇక తట్టుకోలేకపోయాను. ఆమె భుజం మీద చెయ్యివేశాను. ఆమె ఆశ్చర్యపడలేదు. నిజానికి ఎదురు చూస్తున్నట్టు కనిపించింది. ఇదంతా కృతజ్ఞతలో భాగమా? సినిమాల్లో హీరోలు మొదటి కలయికలోనే హీరోయిన్లను ఏదో ప్రమాదం నుంచో, కీడు నుంచో కాపాడుతారు. ఆ వెంటనే రొమాన్సు ప్రారంభమవుతుంది.

"నీ పేరు?"

"చినపాప. అసలు పేరు మహాలక్ష్మి. చిన్నప్పుడు నాకు ఆ మాట సరిగ్గా పలకడానికి వచ్చేదికాదట అందుకని ఎవరడిగినా మా అమ్మ నన్ను పిలిచే పేరునే చెప్పేదాన్ని"

"మరి పెద్దపాప ఎవరు?"

నవ్వింది. అప్పుడే తెలిసింది. పెదాలు బయటికి విచ్చుకుని నోరు ప్రత్యేకంగా కనిపించడం. "ఎవరూ లేరు. నేను ముద్దుగా ఉన్నానని మా అయ్య నన్ను చినపాప అని ముద్దాడేవాడట అందరికీ చినపాపని అయిపోయాను"

వెంటనే ఓ తొందరమాట అనుకోకుండా అన్నాను: "ఇప్పుడూ ముద్దొస్తున్నావు"

పగలబడి నవ్వింది. అప్పుడు తెలిసింది. ఆమెలో మరొక అందం - కుడి చివర ఊడిన పన్ను ఖాళీ. ఇది అందం ఎలా అవుతుంది? ఏమో? అది చెప్పడానికి చినపాపని చూడాలి.

నా చెయ్యి తీసుకుని తన జాకెట్టు మీద పెట్టుకుంది. ఈసారి నేను వణికిపోయాను. కంపార్టుమెంటులో ఇద్దరం కలిసి పడిన సంఘటనలో ఆత్మత ఉంది. ప్రాణ భయం ఉంది. మించి అసంకల్పితమైన reflex మాత్రమే ఉంది. ఇప్పుడిది తెలిసిన అనుభవం. శరీరం వేడెక్కిన క్షణం. చెమట పట్టింది. ఇప్పుడు ఏం జరుగుతుంది?

మా యిద్దరికీ తెలియని విషయం ఏమిటంటే అంతకు కొన్ని క్షణాల క్రితమే రైలు స్టేషన్లో ఆగింది. భళ్ళున ఈ లేడీస్ పెట్టె తలుపు తెరుచుకుంది. 'భళ్ళున' అన్నమాట ముఖ్యం. కొత్తగా ఎవరయినా ప్రయాణీకులు వచ్చారేమో. ఆమె జాకెట్టుమీద చెయ్యిని చటుక్కున తీసేశాను. పెట్టెలోకి ప్రయాణీకులు ఎవరూ రాలేదు. కేవలం టీటీయూ వచ్చాడు. అతని ముఖంలో చిన్న చిరునవ్వు. మగాళ్ళకి మాత్రమే ప్రత్యేకమైన నవ్వు. "నాకు తెలుసులే!" అన్న బెళ్ళింపు అందులో ఉంది.

అమ్మాయితో అన్నాడు: "ఎక్కడికి?"

"పొన్నూరు"

"ఇది గుంటూరు దాకే పోతుంది"

"అక్కడ బండి మారుతాను"

టిక్కెట్టు అడగలేదు. మా ఏకాంతాన్ని చెడగొట్టగలిగినందుకు తృప్తిపడ్డాడు. బయటికి వెళ్తూ తలుపు దగ్గర ఆగి "తలుపు వేసుకోండి" అన్నాడు.

"గుంతకల్లు ఎందుకు వచ్చావు?"

"కసాపురంలో మా అమ్మమ్మ ఉంది. ఒళ్ళు బాగులేదు. చూసిపోదామని వచ్చాను."

"పొన్నూరులో ఎవరున్నారు?"

"మా అమ్మ"

"నాన్న?"

"లేడు"

"పోయాడా?"

"పారిపోయాడు"

ఇప్పుడు జాలి చూపించాలా? కారణం అడగాలా? ఎప్పుడు - అనాలా?

"నేను టైలరింగు చేస్తాను. పొన్నూరులో జంపరుకుట్టుకి చినపాపదే పేరు" అంటూ చీరకొంగు తప్పించి జాకెట్టుని గర్వంగా చూపించింది. కాని కనిపించినవి - రెండు. చినపాప జంపరుకుట్టుకాదు పొడుచుకుని వచ్చిన వక్షోజాలు. చక్కగా, ఏపుగా పెరిగిన శరీరం. ఆ 'ఏపు'ని గుర్తుపట్టగల ఆమె గర్వం. వాటిని చూసి ఎదుటి వ్యక్తి తలకిందులౌతున్నాడని ఆమెకి తెలుసు. ఆమెకి తెలుసునని నాకూ అర్థమౌతోంది.

చిలిపిగా చూస్తోంది. చాలాసేపటి వరకూ మాటరాలేదు. స్త్రీలో కోరిక తొందరపెడితే మగాడు తడబడతాడు. ఎందుకని? 'సిగ్గు' అనే ముసుగు ఆ రుచిని మరింత పెంచుతుంది కనుక. అయితే ఒక్కచోటే దానికి శలవు పడకగదిలో. ఇది పడకగది కాదు.

"నిన్ను ముద్దుపెట్టుకోనా?" అన్నాను.

"అడగాలా?" అని ముందుకు జరిగింది. నవ్విసప్పుడు ఆమె పెదాలు బయటికి విచ్చుకోవడంలో 'సెక్స్' కి ప్రమేయం ఉన్నదని ఇప్పుడనిపించింది. ఆమె పెదాలు దగ్గరకు జరిగిన నా పెదాలను ఆక్రమించుకున్నాయి. 'కోరిక' నాకు తెలియకుండానే ఆమె చెప్పుచేతల్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

తర్వాత ఏం జరిగేది? ఫ్రాయిడ్, హావ్లాక్ ఎల్లిస్ తల బద్దలు కొట్టుకున్నా తేలేదికాదు. కాని ఆ క్షణంలో రైలు ఆగి మా పెట్టె సరిగ్గా స్టేషన్లో రద్దీగా ఉన్న చోట నిలిచింది. ఈ రోజుల్లోలాగా గాజు అద్దాల కిటికీలు కావు. ఊచలు లేని మాములు కిటికీలు. చటుక్కున

నేను వెనక్కి జరిగాను. ఆమె పక్కన నవ్వింది. ఆ నవ్వుకి అర్థం చేతిలో పెట్టిన తాయిలాన్ని అందుకోలేని పసివాడని చూసినప్పటి చిలిపితనం.

మాటలు రాని నిశ్శబ్దమది. టీ, బిస్కెట్లు, కూల్ డ్రింకులవాళ్ళు కిటికీలోంచి తలదూర్చి పలకరించి వెళ్తున్నారు.

"మీరేం చేస్తారు?" అంది - ఇప్పటికీ.

చెప్పాలని నోరు తెరిచి, అంతలో ఆగి - "ఎం చేస్తానో చెప్పుకోచూద్దాం" అన్నాను.

అలవాటయిన, చిక్కని నవ్వు నవ్వుతోంది. "అమ్మాయిల్ని ముద్దు పెట్టుకుంటూంటారా?"

చదువుకీ, instinct కీ సంబంధంలేదు. అనుభూతికి అధ్యక్షత వహించడంలో ఏనాడయినా స్త్రీకి రెండు మూడు మాస్టర్ డిగ్రీలు ఉన్నాయి. కోరికను సమాధాన పరచడంలో, మమకారాన్ని మాతృత్వానికి మలచడంలో. సృష్టిలో స్త్రీని దాటి నిలవగల శక్తిలేదు.

Womanhood and motherhood are the ultimate conquests of woman.

"విజయవాడ గవర్నరు పేటలో ఒక హోటల్లో ఛేఫ్" ఛేఫ్ అన్నమాట నేను వెతుక్కున్నది. ఆ రోజుల్లో విజయవాడలో కనీసం ఆ ప్రాంతంలో స్టార్ హోటళ్ళు లేవు. ఛేఫ్ అన్నమాట చాలామందికి తెలీదు. నేను వెదుక్కుని నా వృత్తికి గౌరవాన్ని పొదగడానికి తెచ్చిపెట్టుకున్నమాట. చుట్టుపక్కలవాళ్ళు, హోటల్లో పనిచేసేవాళ్ళూ పిలిచేది 'మాస్టర్' అని.

"ఛేఫ్ అంటే?"

నాకు అర్థమయింది - ఆమెకి అర్థంకాని మాట చెప్పానని. ఇప్పుడిక విజయవాడ స్థాయికంటే కిందకి రాకపోతే ఆమెకి అర్థంకాదు. "హోటల్లో వంటలు చేస్తాను" అన్నాను అలా చెప్పున్నందుకే ఇబ్బంది పడుతూ.

నవ్వింది. "నాకంటా బాగా చేస్తారా? నేను రొయ్యల వేపుడు సెషన్లో"

నన్ను మించి గర్వపడే మరో అందం ఆ క్షణంలో ఆమె సొంతం చేసుకుంది. మొదటిది? ఆమె యవ్వనం. మొదటిసారిగా ఆమె ముందు ఓడిపోవడానికి సిగ్గుపడలేదు. నన్ను అర్థం చేసుకున్నట్టుంది. నా భుజం తట్టి "ఒక్కసారి మీ వంట తినడానికి విజయవాడ వస్తాను" అంది.

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది. భోజనం మాట. "ఇద్దరికీ భోజనం చెప్పి వస్తాను" అని లేవబోయాను. నన్ను భుజం పట్టుకు లాగి కూర్చోపెట్టింది. "ఈ లైనులో భోజనం ఇచ్చే స్టేషన్లు లేవు. మా అమ్మమ్మ పెరుగన్నం, వాము మిరపకాయలు, బిరియానీ ఇచ్చింది. మనిద్దరికీ చాలు" అంది.

మళ్ళీ రైలు కదిలింది. మళ్ళీ ముద్దుపెట్టుకునేదా? ఇలాంటి చర్యలకి ఆవేశం ప్రాతిపదిక. కేవలం ఆలోచన చాలదు.

"మీరెందుకు గుంతకల్లు వచ్చారు?"

"చెనక్కాయ పచ్చడి ఎలా చెయ్యాలో నేర్చుకోడానికి"

ఆపకుండా నవ్వింది. నవ్వుతున్నప్పుడు చీర పైట జారిపోయింది. లేక జారిపోయేలాగా నవ్వుతోందా? బయట అందరికీ వినిపించేలాగా ఉంది ఆ నవ్వు. ఆపడానికి ప్రయత్నించాను. కానీ నా చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని మరీ నవ్వుతోంది. చేతిని భుజం మీద ఆప్యాయంగా తిప్పుకుంది.

కాస్పేపటికి ఆగి - "ఇంతోటిదానికి ఇంత దూరం రావాలా?" అంది.

చేతివంట కళ కాగలదన్న దృష్టి స్త్రీకి తక్కువ. చిన్నప్పటినుంచీ ఒక 'అలవాటు'లాగ ఆ ప్రక్రియ లొంగిపోతుంది వారికి. జీవితమంతా సాగిపోతుంది. కానీ ప్రపంచంలో గొప్ప వంటవాళ్ళంతా మగవారు. మన సంస్కృతిలో కూడా. వంటకి భీముడిని చెప్తాం. ద్రౌపదిని కాదు. నలుడిని చెప్తాం. దమయంతిని కాదు. ప్రపంచంలో గొప్ప వంటగాళ్ళందరూ మగవాళ్ళే. గార్డె రామ్స్, పాల్ బోకూసే,

ఎమిరిల్ లగాస్నీ, ఆంధోనీ బోర్డాయిన్ - ఇలా ఎందరయినా. విజయవాడ వంటవాడికి ఇంత పెద్ద పేర్లు ఎలా తెలుసు? ఓ ఇంగ్లీషు దొరగారు నా చేపల కూరకి మురిసి నా కూరని విదేశీ కూరలతో పోల్చి చెప్పాడు. అప్పుడే ఈ పేర్లు తెలిశాయి. నేను కాగితం మీద వాటిని రాయించుకున్నాను. మరీ గొప్పవారు హోటల్లో దిగినప్పుడు నా తెలివి తేటల్ని ప్రదర్శించడానికి ఆ పేర్లు వాడతాను. అయితే చినపాప ముందు ఎందుకు? ఆమెకి తెలియని గొప్ప ప్రపంచం నాకు తెలుసునని ఊరించడానికి. ఇది హనుమంతుడి కుప్పిగంతు.

చెప్పాను. "రాయలసీమలో చెనక్కాయల పంట ఎక్కువ. చెనక్కాయలతో ఎన్ని రకాల ఐటమ్స్ చెయ్యవచ్చునో చాలామందికి తెలీదు. శాంసన్పురంలో మా ఎర్ర మైసయ్య నాయనమ్మ ఉంది. కుంచమ్మ. ఆవిడకి 87 ఏళ్ళు. మైసయ్య ఓసారి విజయవాడ వచ్చి రొట్టెల్లో ఓ విచిత్రమైన కూర పెట్టి నా మతి పోగొట్టాడు. ఏమిటా యిది - అంటే చెప్పడు. బెల్లించి బెల్లించి వాడి నాయనమ్మ చేసిందని చెప్పాడు. అప్పటినుంచీ ఆ 'రుచి' పట్టుకోవాలని తాపత్రయం. ఇన్నాళ్ళకి కుదిరింది"

"ఎలా చేస్తావు ఆ కూర?" దగ్గరకి జరిగింది.

నేను నవ్వాను. "రెండేళ్ళు కష్టపడి ఆర్జించిన విద్య అది. అంత సుశువుగా చెప్తానా? విజయవాడ రా. చేసి తినిపిస్తాను" తల్లి కుర్రాడిని బెల్లించినట్టు చూశాను. నా చెయ్యి తీసుకుని తన చేతిలో పెట్టుకుని "ఒట్టు?" అంది.

నేను అనలేదు. ముద్దు పెట్టుకున్నాను.

"ఒకటికాదు. ఆరు రకాల వంటకాలు నేర్పింది ఆవిడ. వాటికి కాస్త పట్నం పద్దతులు జతచేశానంటే కేవలం చెనక్కాయ వంటకాలు కారణంగా జీతం మరో వెయ్యి పుచ్చుకుంటాను. ధనియాలు, తిరగమోత, ఉల్లిపాయ ముక్కలు వేసిన పచ్చడి మామూలు వంటకం. చెనక్కాయని కచ్చాపచ్చాగా ముక్కలు చేసి ముద్దకాకుండా ఉడికించి మైదాపిండి" ఒక్కసారి వ్యాపార దక్షత ఉన్న వంటవాడినయిపోయాను. ఆమె మనఃపూర్వకంగా బురద పూసుకుంటున్న కుర్రాడి ఆటని ఆనందంగా గమనిస్తున్నట్టు నన్ను చూస్తోంది. ఆమె చూపులో వింటున్న శ్రద్ధకాక, చూస్తున్న ఆసక్తి తెలుస్తోంది. నేను చెపుతున్న విషయం మీద ఆమె శ్రద్ధలేదని అర్థమయి అంతలోనే ఆగిపోయాను.

ఇద్దరం ఒకరినొకరు గమనిస్తూ కొన్ని క్షణాలు నిలిచిపోయాం. చెనక్కాయ వంటకాలు అటకెక్కిపోయాయి. తర్వాత ఏం జరిగేది? ఏమో?

తలుపు చప్పుడయింది. ఇద్దరం తుళ్ళిపడ్డాం. వెళ్ళి గొళ్ళెం తీశాను. టీటీయూ రహస్యం చెప్పున్నట్టు అన్నాడు: "పెద్ద స్టేషన్ వస్తోంది. మీరు బయట ఉంటే మంచిది" ఈ మాటని రహస్యంగా చెప్పనక్కరలేదు. కాని అతనిమాట ఆర్డరులాగా లేదు. సూచనలాగా ఉంది. పోలీసు దొంగతనాన్ని ప్రోత్సహించినట్టు ఉంది.

అవకాశం, మద్దతు, ఇటు పక్క పూర్తి సహకారం శరీరం క్రమంగా వేడెక్కుతోంది. అయినా బయటకి వచ్చాను. తీరా అది రైలు ఆగే ఊరుకాదు. గుడిమెట్టు. ఏదో క్రాసింగు ఉందట. రైలు దిగి అటూ యిటూ దిక్కుతోచనట్టు నడిచాను. కిటికీలోంచి పాప చూస్తోంది. అక్కరలేకపోయినా, అలవాటు లేకపోయినా సిగరెట్టుకొని కాల్యాను. పొగకి గుక్కతిరగక ఉక్కిరిబిక్కిరి కావడం పాప గమనించింది. కోరిక తీర్చుకోవడం తెలిని వ్యక్తిని చూసి ఆటపట్టించినట్టు నవ్వుతోంది. మేమిద్దరం ఒకరినొకరు చూసుకుంటూండడం టీటీయూకి తెలుస్తోంది. భుజం మీద చెయ్యి వేశాడు.

"ఓ ఫార్మీ ఉందా?" అన్నాడు. అప్పు అడిగినట్టు కాదు. అదేదో తన హక్కులాగా అడిగాడు. ఏమిటా హక్కు? స్లిపరు కంపార్టుమెంట్లో ఆడవాళ్ళ పెట్టెకు లోపలి గడియ ఖరీదు.

ఇవ్వనన్నాను. గమనించాలి. లేదనలేదు. మా దగ్గరతనాన్ని గుర్తించినందుకు ఆనాడు అతను ఏర్పరచుకున్న రుసుమది. మరొకరివరయినా సుశువుగా ఇచ్చేవారేమో. ఇది 42 ఏళ్ళ కిందటి నలభై రూపాయలు. నిజానికి అంత డబ్బు ఆనాడు నా దగ్గర లేదు. ఉంచుకునే అవసరమూ లేదు.

అతను ఆశ్చర్యపోయాడు. నిష్కర్షగా చెప్పిన నా ధోరణికి షాక్ అయాడు. దూరంగా జరిగిపోయాడు. ఒక అపశృతిని సమర్థించడానికి రుసుము చెల్లించాలనే యావలేని రోజులవి. ప్రతి సౌకర్యానికి విలువకట్టి రాబట్టుకునే ఉద్యోగం అతనిది. ఇద్దరికీ ఆ క్షణంలో పొంతన కుదరలేదు. కానీ అందువల్ల జరిగిన నష్టాన్ని చాలాకాలం మరిచిపోలేకపోయాను.

రైలు కదిలింది. ఈసారి స్వేచ్ఛగా పాప పెట్టెలోకి వెళ్ళలేకపోయాను. కారణం - టీటీయూ ఈ కంపార్టుమెంటులోనే ఉండడం, అతని కోరికని కాదన్న నిర్మోహమాటం నాకు ఆ క్షణంలో బంధువయింది. మించిపోయింది లేదు. అయితే ఇవ్వాలన్నా అంత డబ్బు నా దగ్గరలేదు. మునుమాక దాటాక మెల్లగా కంపార్టుమెంటు దాటాడు పక్క పెట్టెలోకి. అంతే. వెంటనే పాప దగ్గరికి దూకాను. నా కోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్టు కూర్చుని ఉంది. 'ఎందుకింత ఆలశ్యం?' అన్నట్టు చూసింది.

దొంగలకి దొంగ భాష అర్థమవుతుంది. లేదా ఆర్తులకి ఎదుటి వ్యక్తి ఆర్తి గుర్తు తెలుస్తుంది. "టీటీయూ" అన్నాను క్లుప్తంగా.

ఈసారి మరీ దగ్గరగా కూర్చున్నాను. ఎలా కలిసింది ఈ చొరవ? లాజిక్ లేదు. గుంతకల్లు నుంచి సంఘటనలన్నీ అలా తోసుకొచ్చాయి.

ఈసారి ప్రయత్నం లేదు పాపని నా కౌగిట్లోకి తీసుకున్నాను. నా హక్కులాగ. రైలువేగానికి పాత కంపార్టుమెంటు మమ్మల్ని ఉయ్యాల ఊగిస్తోంది. పాప క్రమంగా నన్ను అల్లుకుంటోంది. అలా ఎంతసేపు? అప్పటికి నేను మరిచిపోయిన విషయం ఏమిటంటే ఈ ఆడవాళ్ళ పెట్టె తలుపు గొళ్ళెం వేయలేదు. న్యాయంగా ఎవరయినా తలుపు తోసుకు లోపలికి రావచ్చు. వచ్చే ప్రయత్నం జరిగింది. కానీ రాలేదు. ఎవరు? టీటీయూ.

పక్కపెట్టెలోంచి ఒక ముసలావిడని వెంటబెట్టుకు వచ్చాడు. మేమిద్దరం తుళ్ళిపడ్డాం. మా యిద్దరి వేపూ చూడకుండా కార్య దక్షతతో నిమగ్నమైన ఉద్యోగిలాగా చార్టుని చూసుకుంటూ "ఈ క్రింది బెర్తులో పడుకోండి" అన్నాడు.

"రాత్రంతా నేలమీద దొర్లాలేమోనని బెంగెట్టుకున్నాను. నెత్తిన పాలుపోశావు కొడుకా" అంది ముసలావిడ.

అంటే రిజర్వేషన్ చేయించుకున్న పాసింజరుకాదు. పూనుకుని, వెతికి పట్టుకుని తీసుకొచ్చిన శాల్చీ ఈ పాసింజరు.

"మీలాంటి వాళ్ళకి సేవచేస్తే పుణ్యం మామ్మగారూ. పడుకోండి" అని తలుపుదాకా వెళ్ళి "నాకేం ఇవ్వనక్కరలేదు" అన్నాడు నన్ను చూస్తూ.

కాలాని, కసిగా చేసిన పని అని అర్థమవుతోంది. నన్ను చూసి "ఆవిడకి తోడున్నారు. మీరు మీ బెర్తుకి వెళ్ళి కూర్చోవచ్చు" అనేసి తలుపు దగ్గరికి లాగేసి మాయమయ్యాడు.

ఇక అక్కడ కూర్చున్నా ఒరిగేదేమీ లేదు - కబుర్లు చెప్పుకోవడం తప్ప. అయినా మమ్మల్ని మాట్లాడనివ్వలేదు ముసిలావిడ. "నీకేమవుతుంది ఈ బొట్టి?" అంది. ఏమీ కాదన్నాను.

"అయితే నువ్విక్కడ కూర్చోవడం తప్పుకదా?"

కొందరికి లేని చొరవ ఉంటుంది. ఎక్కువగా తమిళులకి అది జన్మహక్కు. రోడ్డుమీద సైకిలు మీద వెళ్తున్నవాడు పార్కులో పువ్వులు కోస్తాంటే గుర్రుగా చూస్తాడు సైకిలు ఆపి. Righteous monitoring మంచి జబ్బే. అది జాతికంతా ఉంటే వ్యవస్థ సంస్కారం. కొందరికే ఉంటే అది వ్యక్తి వికారంగా సరిపెట్టుకుంటాం.

లేచాను. చినపాపకూడా నిరుత్సాహపడినట్టు తెలుస్తోంది. అయినా చేసేదేమీలేదు. వెళ్తున్న నన్ను చూసి "గంటలో రా. భోజనం చేద్దాం" అంది. ఇది అతి చిన్న సౌకర్యం.

కాలుకాలిన పిల్లిలాగా కంపార్టుమెంటు అంతా తిరిగాను. అప్పటికి నా జేబులో నలభై రూపాయలు ఉంటే వెదికి పట్టుకుని టీటీయాకి సమర్పించేవాడిని. అది నా శక్తికి మించిన పైకం అప్పటికి. బెర్డు మీద కూర్చున్నాను. శరీరం అలసిపోయినప్పుడూ, మనస్సు అలసిపోయినప్పుడూ ఓ ఆటవిడుపు ఉంది - నిద్ర. నాకు తెలియకుండానే నిద్రపట్టేసింది. ఉన్నట్టుండి ఎవరో భుజం మీద చెయ్యివేస్తే తుళ్ళిపడి లేచాను. చీకటి పడింది. చేతిలో భోజనం పాకెట్లో వచ్చి నా పక్కన కూర్చుంది. అప్పటికి కంపార్టుమెంటులో ఉన్న నలుగురూ నిద్రపోతున్నారు. నా పక్కన కూర్చుంది.

'నువ్వొస్తావేమోనని ఎదురు చూశాను' అంటూ.

"ఆ ముసలి దెయ్యం?"

"ఇంకా పడుకోలేదు. 'నాకేం భయంలేదు. హాయిగా పడుకో' మంటోంది. తనకి రాత్తుళ్ళు నిద్ర సరిగా పట్టదట."

నిరుత్సాహం గుండెకి ఎగదన్నది. ఆమె స్వయంగా పాకెట్లోంచి అన్నం నోటికి అందించింది. ఆకలి లేదు. అయినా నోరు తెరిచాను.

నా కళ్ళల్లో నిరుత్సాహం ఆమెకి అర్థమవుతోంది. ఆ క్షణంలో అర్థం చేసుకున్న అమ్మ అయింది. లేచి వెళ్తున్న ఆమె చీర పట్టుకుని ఆపాను. వెనక్కి తిరిగి ఎంగిలి పెదాలను ముద్దు పెట్టుకుని వెళ్ళిపోయింది.

అంతే ఆ రాత్రి కథ.

గుంటూరు రైల్వే స్టేషన్లో తుళ్ళిపడి లేచాను. అప్పటికే రైలు ఆగి చాలా సేపయినట్టుంది. హడావుడిగా కంపార్టుమెంటు దిగాను. ఎక్కడ చినపాప? చుట్టూ తప్పిపోయిన పసివాడిలాగా కళ్ళు వెదికాయి. అప్పుడు కనిపించింది ఎదుటి ప్లాట్ఫారం మీద నాదృష్టిని పడడానికి ఎదురుచూస్తోంది. నేను చూడగానే చెయ్యి ఊపింది.

స్టేషన్లో నన్ను లేపలేదే? వెళ్తున్నట్టు చెప్పలేదే? ఇంత సుశువా విడిపోవడం? అటుపక్క ప్లాట్ఫారం మీద డూప్లికేట్ రైలు ఉంది. నాలుగడుగులు వేశాక జనం మధ్య కలిసిపోయింది చినపాప. మరి కనిపించలేదు.

(ఈ తర్వాత ఈ కథకి నాలుగు ముగింపులున్నాయి. పాఠకుడు నాలుగూ చదవొచ్చు. కథగా మనస్సులో మిగలాలంటే ఒకటి చాలు. కానీ అన్నీ చదవాలంటే ఈ వరసలోనే చదివితే బాగుంటుంది)

1. మెలోడ్రామా

2. డ్రామా

3. వాస్తవం

4. అది వాస్తవం.

[Click here to share your comments on this story](#)